

Campaments d'Estiu

HORTMOIER 1981

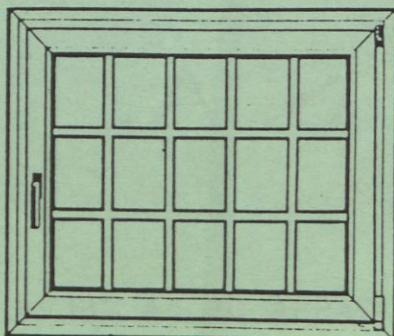
A l'estiu del 1981, quan en Siso me'n va parlar per primera vegada i després, amb la Dolors i els altres, vam portar endavant el tema, estàvem una mica massa enfeinats per dedicar-nos a recopilar memòries per si 10 anys més tard se'ns acudia recordar-ho tot plegat.

La que ara serà malaguanyada Vall de l'Hortmoier, passat Oix, va acollir-nos en aquell primer any de campaments. Uns toldos i un grapat de material de cuina cedits, i una quantitat més que important de menjar, van omplir la furgoneta que, aquell mateix dissabte, un dia abans que arribés la mainada, ens hauria de servir de sopluig per dinar mentre queia un bon xàfec preludi del que caurien els dies següents. Vam fer una taula de fusta, sobre la suor d'en Jaume Abel, vam fer forats perquè tothom sabés on fer les seves necessitats, vam preparar la cuina i, amb la inconsciència que el cansament ens va augmentar, vam pensar que el més costós ja estava fet. Poques hores més tard vam poder comprovar que tot el que havíem fet no era gaire en comparació amb el que suposava enfrontar-se a un grapat de cares insatisfetes, que no s'alçaven més d'un metre i mig, però que demanaven, com qui no vol la cosa, que cada dia fos ben diferent.

Els campaments infantils de la Colla —ara que fa cinc anys que no hi participo ho puc dir amb tota tranquil·litat— van néixer amb l'èxit assegurat d'aquelles coses que es fan sense grans pretensions però amb les idees clares i amb ganes de treballar. Sense fer grans coses, allà, molts vam aprendre que quan plou el millor és explicar-ne quatre i esperar que sereni, que moltes vegades no hi ha més remei que mullar-se i que si tothom no hi aporta una mica de si mateix, difícilment es pot tirar endavant una petita societat, com ho era la nostra.

Ni aquell primer any, ni en els vuit següents, cap monitor de la Colla va fer ni un duro amb els campaments. Ben al contrari. Però, els qui no esteu relacionats amb el tema, no us enganyeu, tampoc es paguen amb diners les amistats que n'han resultat, ni la sensació que es té quan vas pel carrer i sents un adéu, aixeques el cap, i llegeixes en una cara un no-sé-què que diu: Aquell era un monitor. Encara que algun dia et maleïssin els ossos.

TONI MUÑOZ

FINESTRES PER A TOTA LA VIDA

Fabricades per

COLEC

SISTEMA

KÖMMERLING

Demani informació
(972) 46 14 41

CASSÀ DE LA SELVA
Carretera de Caldes,
km. 0'830

- Doble vidre
- Diversos punts d'ancoratge
- Fabricades en PVC
- Totalment inalterable i sense conservació
- Estructura reforçada en acer